

[Ib Christensen]

hr. Erhard Jakobsen tidligere her i dag har sagt, så bliver det også et spørgsmål om for eller imod EF-politikken og EF-medlemskabet. Men det bliver fremfor alt en lejlighed, en chance for befolkningen til at markere, hvis den er imod, at Danmarks udenrigspolitik som selvstændig nation opgives, hvis den er imod harmonisering og integration, der griber ind på alle områder, skattepolitisk, uddannelsespolitisk, arbejdsmarkedspolitisk, handelspolitisk osv., ved at stemme på de kræfter, som ønsker at bekæmpe disse harmoniseringstendenser, disse skridt henimod en politisk union i Det europæiske Fællesskab.

Den økonomiske og politiske afhængighed af EF afspejler sig også i valutasamarbejdet, hvor regeringen endnu en gang erklærede sig som tilhænger af den såkaldte valutaslange, denne kvælerslange eller boa constrictor, som for Danmarks vedkommende har betydet en reel opskrivning af den danske krone helt uden forbindelse med kronens realværdi, der er blevet udhulet gennem adskillige års fuldstændig fejlslagne økonomiske politik. Denne binding til D-Marken, til EFs valuta-slange, som det jo er, da det er begyndelsen til den økonomisk-monetære union, betyder, at vores importvarer bliver billiggjort, og at konkurrenceevnen forringes hos de virksomheder, der konkurrerer med importvarer, samtidig med at eksporten bliver kunstigt fordyret. Det vil altså sige, at den valutapolitik, som regeringen fører, er i den alleryderste modstrid med den såkaldte pris- og omkostningspolitik og den indkomstpolitik, som regeringen prøver at føre for at få betalingsbalancen bedret.

Vi stiller deroverfor en frigivelse af den danske krone, udtræden af valutaslangen som det, der øjeblikkelig kan ændre Danmarks økonomiske vilkår, bedre betalingsbalancen og hurtigt genskabe en meget væsentlig del af beskæftigelsen, altså rette op på den enormt uforståelige og vanvittige arbejdsløshedspolitik.

Hvis vi altså både ser på det udenrigspolitiske og det økonomisk-politiske område på de så centrale punkter, så ser vi en klar sammenhæng mellem EF-medlemskabet og den politik, der føres, således at Danmark i praksis i stigende grad er en lydstat under EF, ja, man kan næsten sige under Vesttyskland, der jo er EFs store kassemeister. Alt dette er selv-

følgelig med til at gøre vores skepsis over for denne regering mildt sagt større.

Den økonomiske politik føres på bekostning af beskæftigelsen. Allerede i kraft af regeringens skattepolitik forventes der 20.000–25.000–30.000 ekstra arbejdsløse, så vi måske næste vinter passerer de 300.000 ledige, altså en europæisk rekord. Det økonomiske råds formandskab, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og andre har påpeget disse ting, og mange økonomer har understreget det fuldstændig uforståelige, set fra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt, i denne politik. Men regeringen fortsætter, formentlig i håb om, som en anden Mr. Micawber, at noget vil vise sig. Og dog fremgår det af åbningstalen, at regeringen selv inderst inde ikke har særlig stort håb om, at noget vil vise sig.

Hvis vi ser på værdistigningsafgiften, så må vi sige, at rent bortset fra det tvivlsomme i, om den bliver gennemført, fordi den bliver koblet sammen med en nulløsning for arbejdsmarkedet, som ikke er realistisk, så mener vi, at det er meget uklogt, at regeringen har valgt netop denne facon. Den bliver overvæltet på den unge generation, for det er jo at overføre kapitalvindingskatten på parcelhussektoren, andet er der stort set ikke tale om. Man anfægter folks boligmæssige tryk ved at beskatte deres huse i stedet for at imødekomme den folkestemning, der er – og den tror jeg virkelig eksisterer, hvis regeringen ville spille op til den, men det vil i hvert fald det ene regeringsparti slet ikke – i retning af, at jordværdierne bør inddrages i højere omfang end at beskatte folks arbejdsudbytte. Det er den modsatte vej, regeringen går. Den har sat det flertal over styr, der kunne være for et totalt stop for jord- og ejendomsspekulation.

Nu sagde hr. Kjeld Olesen som undskyldning for, at regeringen ikke vil benytte den anden flertalsmulighed, som blev påvist umiddelbart før regeringens dannelse, at retsforbundet skulle være et reaktionært parti. Det eneste argument, som hr. Kjeld Olesen kunne finde på at anvende herfor, var, at vi ikke sidste gang, men forrige gang, altså i det tidlige forår 1977, havde stillet nogle ændringsforslag til finanslovsforslaget, der gik ud på at begrænse statsstøtten til det almennyttige byggeri.

Derom vil jeg sige to ting. For det første var det ikke et milliardbeløb, det drejede sig